

מאורות השבת

פרשת ויגש

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור הלשון | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

תוכנית אלוקית

וְעַתָּה אֵל תַּעֲצְבוּ וְאַל יִחַר
בְּעֵינֵיכֶם כִּי מִכְרַתְּם אֹתִי הִנֵּה
כִּי לְמַחְיָה שְׁלַחְנִי אֱלֹהִים
לְפָנֵיכֶם. (מה, ה')

יוסף הרגיע את האחים:

הכל מאת ה'. יש רעב בעולם.
נשלחתי לכאן כדי שנחיה
כולנו!

ושלושה פסוקים אח"כ כתוב:
"וְעַתָּה לֹא אֶתֶם שְׁלַחְתֶּם אֹתִי
הִנֵּה כִּי הֶאֱלַקְתֶּם". מה... הם לא
הבינו בפעם הראשונה!?

אדם עשה עבירה ואחר כך הוא
עשה תשובה.

שואל המגיד מדובנא: מה
עדיף?

שלא היה עושה את העבירה
כלל? או המצב שהוא כבר עשה
תשובה הוא המועדף יותר? או
אולי בכלל אין הבדל...?

ברור לכל - היה עדיף שלא
היה עושה את החטא כלל..

אבל יש מקרה יוצא דופן...

פעם אחת היה שר עשיר גדול,
והייתה לו אבן אחת טובה.

אך דא עקא שעל האבן נשרטה
שריטה.

הוא הלך לכל המומחים וכולם
אמרו לו שאין אפשרות לתקן
את האבן בלי שישאר רושם
השריטה. היא לעולם לא
תוכל לחזור למה שהיא הייתה
בעבר...

המשך בעמוד 2

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

שני משיחים

"וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה" (מד, יח)

אומר המדרש (צג): "כי הנה המלכים נועדו עברו
יחדו" זה יהודה ויוסף.. אמרו השבטים, מלכים
מתדיינים אלו עם אלו, אנו מה אכפת לנו.

המהר"ל (נצח ישראל לו) אומר: אומה ישראלית הם
דומים לאדם אחד, שיש בו שנים עשר איברים,
והם מנויים וידועים, והם כנגד "ב מזלות, וכנגד
י"ב חדשי השנה. ויש באדם שני איברים, והם
מלכים על כל האיברים, והם הראש והלב. כי
מלכות יהודה נגד הראש, ויוסף תמיד הוא
באמצע, כנגד הלב.

השעורי דעת אומר: יוסף במצרים צריך להשקיע
כוחות נפש עצומים לעצור את כוח יצר התאוה
רצון הלב ולהתמסר אך ורק לרצון ה' "וחטאתי
לאלוקים" יוסף עוצר את תאוות הלב ורצון הלב
השולט באיבריו וזוכה למלכות.

יהודה גם הוא עומד בניסיון במעשה תמר,
"הכר נא", והמבחן הוא להעמיד את שיקול
דעת האמת "צדקה ממני" כשיהודה בשכל
בהיר שופט משפט צדק הוא זוכה לשליטה
במוחו ובשכלו.

יהודה ויוסף הם שני מלכים, מלכות יהודה
ומלכות ישראל, אבל למעשה הם שורש
למשיח. יהודה שורש למשיח בן דוד ויוסף
שורש למשיח בן יוסף.

"ויהי בעת ההוא" אומר המדרש (פה): רבי
שמואל בר נחמן פתח "כי אנכי ידעתי את
המחשבות" שבטים היו עסוקין במכירתו של
יוסף, ויוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו, ראובן
היה עסוק בשקו ותעניתו, ויעקב היה עסוק
בשקו ובתעניתו, ויהודה היה עסוק ליקח לו

אשה, ומה הקב"ה היה עוסק, בורא אורו של
מלך המשיח.

"הנני שולח מלאכי ופינה דרך לפני ופתאום
יבוא להיכלו האדון אשר אתם מבקשים" (מלאכי
ג) מלאכי אומר האבע"ז: משיח בן יוסף, האדון
אומר הרד"ק: מלך המשיח (בן דוד).

משיח בן יוסף מפנה דרך למשיח בן דוד, למה
צריך שני משיחים?

אומר הרמח"ל (מאמר החוכמה): דע, כי הנה בכלל
העולם יש הטוב והרע, ובמין האנושי ישראל
ואומות העולם, והנה תיקון העולם הוא שיהיה
הטוב שולט והרע נכפה ובמין האנושי ישראל
שולטים ואומות העולם משתעבדים תחתיהם..
"למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלוקים
ואין עוד מלבדו".

תכלית הגאולה הוא "לתקן עולם במלכות שדי",
המלכה של הקב"ה בעולם. "שמע ישראל ה'
אלוקינו ה' אחד" (דברים ו) אומר רש"י: ה' שהוא
אלוקינו עתה ולא אלוהי האומות, הוא עתיד
להיות ה' אחד, שנאמר (צפניה ג) "כי אז אהפוך
אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה'
ונאמר (זכריה ט) "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו
אחד". חלק מתהליך הגאולה השלימה, הוא
הכנעת האומות למלכותו יתברך.

אומר האור החיים (בראשית מו ג): אמרו כי טעם
הגליות הוא לברר חלקי הקדושה המפוזרים
בענפי הקליפה וכי במצרים להיותה מלאה
גלולים ושם תוקף הטומאה שם הוא שביית
חלקי הקדושה הרבים והעצומים. הגמרא
(פסחים פז) אומרת: לא הגלה הקב"ה את ישראל
לבין האומות אלא כדי שיתווספו עליהם גרים.
הגלות נועדה לצורך הגאולה, לישראל יש
תפקיד של תיקון הניצוצות שבגויים, לגייר את
אלו שנמצא בהם ניצוץ של קדושה.

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור הלשון

ר' סתיו א.

שמירת הלשון (ח"ב)

בעניין יוסף עם אחיו - חלק ג'

ביסורין ולא בתענוגים. וכיוון שמשו קנה תורה שם, הוא הגיע לשורש רוחני של מוות.

בא כח המדמה, ולקח את הנקודת אמת הזאת של המוות של משה רבנו, ועשה מזה הלוויה, כאילו הוא באמת מת...

אומרים חז"ל שהראה להם שהמלאכים מספידים אותו.. אתם יודעים.. כמו שמספידים בהלוויה...

ומה אמת היא זו שהמלאכים מספידים את משה רבנו??

אלא ש'הספד' הוא לתת מילה טובה לאותו אדם.

מה שקרה שם למעלה, הוא שהמלאכים לא רצו לתת לו את התורה, אמרו: 'מה לילוד אשה גשמי עם תורה רוחנית...??' טענה חזקה.. יפה.

חלשה דעתו של משה רבינו.

אמר לו הקב"ה, אחוז בכסא הכבוד והשב להם. מיד החל שואל את הקב"ה, תורה זאת, מה כתוב בה? כבד את אביך ואת אמך. שאלם משה, כלום יש לכם אב ואם שאתם צריכים לכבד? מה עוד כתוב בה? לא תרצח, לא תנאף וכו', וכך השיבם, שלמלאכים אין יצרים ולא שייך בהם כל המצוות, אלא לבני האדם אשר על פני האדמה, שיצרום בתוכם! אחר שמשו רבנו התעמת עם המלאכים וניצחם, באו אליו המלאכים, והחלו מודים לו ונותנים לו מתנות רוחניות. וכך בעצם כח המדמה היה יכול לקחת את השורש הרוחני של אותה נתינה של המלאכים למשה רבינו, ולעשות ממנו אחלה הספידים הלוויה דמיונית...

מדעים אה??

תחשבו.. כך נראים החיים שלנו כאן עלי אדמות. שכח המדמה, מוליך אותנו שולל ברוב המוחלט של הזמן!

וכך גם הצליח להשפיע על האחים של יוסף.. שהרחיקו לכת עם המחשבות הקיצוניות האלו, שיוסף רוצה להשתלט עליהם, והיה להם הגיוני לחשוב כך לפי מה שזכרנו לעיל.

המשך יבוא...

חזרה קצרה.. היצר הוא כח המדמה וניתנו לו כוחות מאת הבורא ית' להכניס את האדם לסחרור דמיונות כאילו שיקרה כך וכך, ע"י שמפרש לו את האמת בצורה מעוותת. ושאלנו איך יתכן שיצליח לשקר לכולנו בצורה שיטתית כזו במשך אלפי שנים?? ולמדנו שהתשובה נעוצה בנקודת האמת דווקא!! ואין לך רגע של אמת גדול יותר מרגע נתינת תורת אמת!

עם שלם מחכה למשה רבינו שירד מהר סיני.. ואופס.. חוטאים בעגל..

אז מה היה שם?

משה רבנו אמר להם שיהיה שם 40 יום 40 לילה. בא השטן (הוא יצר הרע, הוא מלאך המוות, הוא כח המדמה) ומבלבל להם את הדעת, ומפספס להם יום, ערער להם את הביטחון בספירה, זה עם ה40... זה בלי ה40... אומר להם שמשו כבר היה צריך לרדת, הם לא האמינו לו. אמרו נחכה עוד יום.. מה יקרה...

ואז הוא שלף מהשרוול את נשק יום הדין. כח המדמה! אמר להם, משה לא יבוא, גם לא מחר וגם לא מחרתיים! יודעים למה? כי הוא מת! והראה להם את הלוויות של משה בשמיים! כל העם רואים מחזה: הלוויה של משה רבנו! רגע.

תעצרו את הכל כאן ועכשיו!

מז'תומרת הלוויה?? הוא המציא להם דבר ללא שום יסוד! ואנחנו הרי למדנו ששקר מבוסס על איזה קמפוצ' של אמת... זוכרים? ק' ואח"כ ר'...

מה כאן קמפוצ' של אמת???

הרי הוא לא יכול להמציא מציאות מעצמו. אין לו כח בריאה. יש לו "רק" כח מדמה, שהוא לוקח משהו קיים, ועוטף אותו בעטיפות שווא!

ובכן שימו לב!

משה רבנו עלה למרום להביא תורה. כיצד קונים תורה? אומרים חז"ל, אין אדם קונה תורה, אלא אם ממית עצמו עליה. כדי לקנות תורה, צריך לעבור תהליך של "מוות". דהיינו, שהתורה נקנית

יום אחד הגיע השר למומחה גדול ובקי במלאכה ואמר לו שהוא יכול להפוך את האבן הזו ליקרה יותר מכפי שהייתה!

איך?

הוא יעטר אותה בכל מיני ציורים וגם יכתוב את שמו של השר על האבן, ואותה השריטה - היא זו שתשמש כהתחלה ושורש לכל הפיתוחים והציורים שיעטרו את האבן היקרה!

אחרי מעשה בת שבע, מבקש דוד המלך מבורא עולם:

"עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו".

אומרת הגמרא: לא היה דוד המלך ראוי לאותו עוון, אלא כדי ללמד דרך תשובה ליחיד. לחטא הייתה תכלית.

"עשה עמי אות לטובה" - שיתברר שהחטא שלי היה לטובה, זו לא שריטה שאי אפשר למחוק לגמרי...

החטא הזה הוא השורש וההתחלה ללמד דרך תשובה ליחידים, אז תודיע את זה! וממילא, יראו שונאי ויבושו.

בהתחלה יוסף הרגיע את האחים: "שלחו אותי להציל אותנו".

אבל האחים חשבו בליבם כי זה היה חטא, רק שהדבר נתגלגל לטובה, וממילא ניתקן החטא, אבל השריטה תישאר.

אמר להם יוסף: "השריטה לא תישאר! זה לא היה חטא, השי"ת הוא שסובב את זה. זו לכתחילה התוכנית האלוקית!"

(אפריון שלמה)

מאור הבית

שחררי את המושכות

מוטב לך לעבור ניסיון, להתמודד איתו ולנצח. לכן, תתפללי! **תבקשי מהשם שייתן לך כח להתגבר על הקשיים ולנצח את המלחמה ולא שהצרה והבעיה תעבור מן העולם.**

ממעשיהם של האחים נלמד שגם אם ננסה לקחת את המושכות לידים ולנהל את העולם, ההשגחה העליונה לא מפסיקה לרגע, ואין לנו שליטה על הנעשה כלל.

אומרים חז"ל 'מהשם אישה לאישי'. והנה, מסופר על שלמה המלך שכמה שהיה חכם, לא הועילה לו חוכמתו במקרה הזה, ולא הייתה לו שליטה על נישואי בתו.

מסופר שהייתה לו בת ושמה 'קציעה'. פעם שאל שלמה המלך באורים ותומים מי יהיה החתן שלה? וענו לו שהחתן של בתו יהיה נער עני ממשפחה פשוטה. שלמה המלך לא קיבל זאת... מה עשה? ביקש מעבדיו לבנות מגדל גבוה באי בודד בלב ים, ובתוך המגדל שם את בתו בתקוה שלשם אף אחד לא יוכל להגיע, וכך כשיגיע זמנה יחתן אותה הוא עם מי שירצה...

שלמה היה שולט על בעלי החיים והיה דואג שהנשר יתן לה אוכל כל יום מהארמון.

באותו זמן הייתה משפחה עניה המתגוררת בעכו, בנם ראובן צעד בדרכו ביום קר מאוד, כשהתעייף רצה לישון במקום מוגן, הוא מצא פגר שור מוטל, הוא נכנס לתוכו וישן. בלילה הגיע נשר גדול והרים את פגר השור ועף איתו עד למגדל שבו נמצאת קציעה, ושם זרק אותו.

הסוף מובן.. קציעה התחתנה עם ראובן, ולאחר זמן כששאל שלמה המלך את הנשר מה שלום ביתו? ענה הנשר שגם היא, וגם בעלה וגם הילד מרגישים טוב...

יוסף התמודד עם צרתו וניצח, לעומת אחיו שניסו להעלים אותו ולא להתמודד איתו, לא להתמודד עם גזרת השם עליהם.

תאמיני ותצליחי!

כותבת לך באהבה רבה! שבת שלום!

"וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָחָיו אֲנִי יוֹסֵף, הַעוֹד אֲבִי חַי, וְלֹא יָכֹלוּ אָחָיו לַעֲנוֹת אֹתוֹ, כִּי נִבְהָלוּ מִפְּנֵיו." (בראשית מה, ג)

בפרשה הקודמת, יוסף נפגש עם אחיו והם לא מזהים אותו. בפרשתנו, יוסף מתוודע אליהם ואומר להם אני יוסף אחיכם... הם נבהלים ולא מאמינים. הם היו בטוחים שיוסף מת, שהוא כבר לא בעולם הזה, שהם התפטרו מבעל החלומות הלזה... ולהפתעתם, כל מה שהוא חלם, התגשם!

כן, גם את יקירתי, ביום יום שלך, בחיים הכל כך מורכבים, את מנסה לקחת את המושכות לידים ולכוון את העגלה לכיוונים שאליהם את רוצה להגיע, את רוצה לקבוע ולהחליט, פשוט להשתלט!

את רוצה את הילדים שלך מחונכים וישרים כמו סרגל, את רוצה שבעלך יהיה בדיוק כמו הספרים שמדברים על שלום בית, בדיוק כמו השיעורים שאת שומעת, בדיוק כמו הגדולי דור. את רוצה דווקא מקום עבודה מסויים, דווקא את השידוך הזה, דווקא את הבית והשכונה והשכנים האלו. או להיפך.. שמתחשק לך 'להעלים' מחייך אנשים שלא עושים לך טוב, אז את מנתקת קשרים.. מנסה בתחבולות ומלחמות... וחושבת שכך יהיה לך טוב יותר ומגלה שבמקום מגיעים אתגרים חדשים.

את חושבת שיש לך שליטה?! שזה בידיים שלך?!

את רוצה להחליט ולקבוע, ואת מנסה הכל מהכל, ישר והפוך בשביל שיקרה מה שאת רוצה.

אבל זה לא הולך, לא קורה! למה?

כי "אִין חֻקָּהּ וְאִין תְּבוּנָה וְאִין עֲצָה לְנַגֵּד ה'." כך אמר שלמה המלך החכם מכל אדם (משלי כא, ל). ששום עצה ושום חכמה לא תועיל לבטל את גזרת השם.

ונכון שאת מחוייבת לעשות את ההשתדלות שלך עד כמה שניתן (כמובן בדרך השם) ולא לשבת בחיבוק ידיים, אך עם זאת, עלייך לזכור שיש עלייך את גזרת הבורא, שהוא זה ש"מושך בחוטים", ובאיזשהו שלב עלייך להרפות ולשחרר ולתת לו להמשיך, ולאן שהוא יוביל אותך זה יהיה הכי טוב בשבילך. הבנת? תשחררי את המושכות, תרפי, ותני לקב"ה לנווט את העגלה העמוסה שלך למקומות הכי טובים בשבילך בכל תחום ותחום בחיים.

עלייך מוטלת רק השתדלות של עשייה ותפילה עד כמה שניתן בדרך השם אך לא מעבר לכך, במילה אחת, התמודדות ולא בריחה. כי כשבעיה עוברת בלי התמודדות, היא חוזרת בצורה אחרת, ולפעמים אף בצורה קשה יותר. בדוק ומנוסה!

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת יעקב בן אהרון

לעילוי נשמת שלמה בן רחמה

לעילוי נשמת מארי בת רבקה

לעילוי נשמת אליהו בן סלימה

לעילוי נשמת סעידה בת סעיד

לעילוי נשמת ניסים בן פנחס

להקדשות והנצחות נדרים פלוס

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

הגמרא (סוטה לו) אומרת: אמר רב חנא בר ביזנא א"ר שמעון חסידא: יוסף שקידש שם שמים בסתר הוסיפו עליו אות אחת משמו של הקב"ה, יהודה שקידש שם שמים בפרהסיא נקרא כולו על שמו של הקב"ה.

יהודה מקדש שם שמים בגלוי, כשמגיע יעקב למצרים, הוא שולח את יהודה לגושן "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה" התנחומא אומר: לתקן לו בית תלמוד, שמשם תצא הוראה. יהודה הוא בחינת יעקב "לבדו" קדושת הבית, יעקב לא מגייר גויים, הוא מבדיל את עצמו מהם, מתרחק מהם לגושן, "יושב אוהלים" אין לו את הכלים להתמודד איתם.

יוסף מקדש שם שמים בסתר, "ואנוכי הסתר אסתיר פני מהם", מהותה של גלות, היא הסתרת פנים. יש לו את הכוחות להיות בין הגויים, למלוך עליהם.

הגמרא (סוכה נב) אומרת: "וספדה לו כל הארץ משפחות לבד" האי הספידה מאי עבידתיה? פליגא בה רבי דוסא ורבנן, חד אמר על משיח בן יוסף שנהרג וחד אמר על יצר הרע שנהרג. אומר המהרש"א: בגאולה העתידה, יבוא משיח בן יוסף להושיע את ישראל.. אבל ע"י גויים רבים שיבואו שוב לירושלים יהרג ולא יהיה גאולה שלימה עד בא משיח בן דוד. למה הוא צריך למות?

לאחר שמשיח בן יוסף עושה את התיקון בין האומות, זה השלב שנהרג היצה"ר ומסתיימת שליחותו של משיח בן יוסף. שבת שלום!

לאחר שיעקב נלחם במלאך, הוא מקבל שם חדש, 'ישראל'. "ויקרא שמו ישראל", אומר הספורנו (בראשית לה): ברך אותו שיתחיל קצת עניין שם ישראל מעכשיו, שיוכל נגד המתקוממים עליו.

ישראל שולח את יוסף למצרים. "שלח לפניכם איש, לעבד נמכר יוסף" (תהילים קה), יוסף נשלח למצרים לכלכל אותם והוא מל אותם, זו לא סתם גרות. אומר האלשיך (מא): גם נשית לב מה עלה על לב יוסף לכרות ערלת המצריים? הבחינה היותר שפלה.. היא הנקראת ערוות הארץ, היא בחינת שרו של מצרים. ועל כן להכניע כח זה, ציווה להכרית ערלות ערוות מצרים.

התהליך הראשון לפני שמגיע יעקב, הוא הכנעת המצרים. ליוסף יש את היכולת להתמודד מול האומות. "וישראל אהב את יוסף" כי שם ישראל הוא התפקיד של עשו בעולם "איש שדה" ויוסף שטנו של עשו הוא המתאים לכך.

"ויסע ישראל מהלאה למגדל עדר" (בראשית לה) אומר התרגום יב"ע: דמתמן עתיד להתגלא מלכא משיחא. כבר שם מתנוצץ אורו של משיח בן יוסף.

משיח בן יוסף מסוגל להתמודד מול האומות, הוא מכשיר את הקרקע למשיח בן דוד.

מה כוחו של יוסף יותר מיהודה?

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנז - רנט

הלכות הטמנה

ט סיר שאינו מונח על הפלטה וכדומה, מותר להטמינו מבעוד יום בדבר שאינו מוסיף הבל. כגון שלפני השבת מרתיח את הסיר, ואחר כך מכסה את כולו בשמיכה, ועל ידי זה הוא נשאר חם עד למחרת. ואם נפלה השמיכה מבעוד יום, או אפילו בבין השמשות, דעת מרן שאסור להחזירה בשבת כפי שהיתה (שו"ע סימן רנז ס"ד, ושת"ז וז"ר שם סק"ט). ויש אומרים שמותר להחזירה בשבת כפי שהיתה. ואפילו אם לקח את השמיכה בידיו מבעוד יום ודעתו להחזירה ושכח, מותר להחזירה בשבת כפי שהיתה. ובשעת הצורך אפשר לסמוך על דעה זו (שת"ז וז"ר שם סק"ט). אבל אם נפלה השמיכה בשבת, לכל הדעות מותר להחזירה כפי שהיתה. וכן רשאי לקחת את השמיכה בידיו בשבת, ולהחזירה כפי שהיתה [ה]. וכן מותר להוסיף בשבת שמיכה על השמיכה הראשונה. וכן מותר לקחת את השמיכה, ולכסות את הסיר כולו בשמיכה אחרת עבה יותר, אף על פי שהיא שומרת את החום יותר מן השמיכה הראשונה, שהרי שתיהן אינן מוסיפות הבל (שו"ע שם, ושת"ז שם סק"א) [ו]. וכל זה אפילו אם התבשל שבסיר לא התבשל כל צרכו (שת"ז וז"ר שם סק"ב). ויש אומרים שאם התבשל לא התבשל כל צרכו, אסור אפילו להוסיף שמיכה על השמיכה הראשונה, לפי שתוספת זו גורמת לתבשל להתבשל, אף על פי ששתי השמיכות אינן מוסיפות הבל (ז"ר שם) [ז]. וכל שכן שאסור להחליף את השמיכה באחרת, שהרי זה כתחילת הטמנה (ס"ל שם ד"ה אפילו):

[ה] ולכן כשרוצה לקחת לביל שבת חלק מהסירים המכוסים בשמיכה, ומסיר את השמיכה כולה, יכול לחזור ולכסות אח"כ את הסירים שנשארו שם למחר:

[ו] ולדעת מרן כל היתר זה להוסיף או להחליף, אינו אלא כשאין חום תחת הסיר. אבל אם הסיר מונח על הפלטה וכדומה, וכמו שמצוי בזמנינו, הרי בלא"ה ההטמנה עצמה אסורה. אבל למנהג בני ספרד המקילים בזה וכמו שיתבאר לקמן הערה ט"ז, שייך היתר זה להוסיף או להחליף, וגם לפי

[ז] ובשם משנ"ב בביה"ל ד"ה גורם, משם ספר בית מאיר. ולפי המציאות נראה שכן עיקר, שהרי מצאנו ביטול גם בהטמנה כשהתבשל עומד ברתחתו אף שאינו על האש. אבל אין להאריך, כיון שהדבר כמעט לא מצוי בזמנינו, שהרי הדברים שאינם מבושלים כ"צ, אין רגילות להטמינם בדברים שאינם מוסיפים הבל, אלא מניחים אותם בתנור או על הפלטה וכדומה:

